Η ΚΟΣΜΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΚΟΥΣΚΟΥΝΗ ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ

Μια Κυκλική, Θεοκεντρική Θεώρηση του Σύμπαντος, της Ψυχής και του Χρόνου

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Το παρόν κείμενο δεν γράφτηκε για να αποδείξει.

Δεν γράφτηκε για να νικήσει άλλες θεωρίες, ούτε για να αντικαταστήσει την επιστήμη, τη θεολογία ή τη φιλοσοφία. Γράφτηκε για να ευθυγραμμίσει.

Η Κοσμολογία του Κουσκουνη Στυλιανού γεννήθηκε από μια απλή αλλά βαθιά ανάγκη: να ειπωθεί ο κόσμος με τρόπο που να χωρά τον άνθρωπο, την ελευθερία του, τον πόνο του και το φως του, χωρίς να ακυρώνεται ούτε η λογική ούτε το μυστήριο.

Δεν ξεκινά από επιβεβλημένα αξιώματα.

Ξεκινά από βιώματα, ερωτήματα και εσωτερική συνέπεια.

Σε αυτή την κοσμολογία, το σύμπαν δεν είναι τυχαίο, ο χρόνος δεν είναι απόλυτος, ο πόνος δεν είναι ιδιότητα της ψυχής, το κακό δεν έχει ουσία και η τελική αρμονία δεν επιβάλλεται αλλά αναδύεται.

Η ψυχή ορίζεται ως φως. Όχι ως μεταφορά, αλλά ως ουσία πληροφορίας που δεν καταστρέφεται, δεν διασπάται και δεν χάνεται. Το ξέχασμα δεν είναι απώλεια ύπαρξης, αλλά απώλεια πρόσβασης. Ο χρόνος δεν είναι τιμωρία, αλλά εργαλείο εμπειρίας. Και ο Θεός δεν βρίσκεται μέσα στον χρόνο, αλλά εκτός αυτού — όχι από απόσταση, αλλά από πληρότητα.

Κεντρική θέση κατέχει η σιωπή του Θεού. Όχι ως απουσία, αλλά ως αναγκαίος αυτοπεριορισμός του απείρου, ώστε να μπορεί να υπάρξει ελευθερία, αγάπη και ευθύνη. Αν η θεία παρουσία ήταν αδιαμφισβήτητη μέσα στον χρόνο, η επιλογή θα κατέρρεε σε αναγκαιότητα και η δημιουργία θα στερούνταν νοήματος.

Η κοσμολογία αυτή είναι κυκλική. Κάθε κύκλος έχει αρχή, εξέλιξη, εκτροπή, εκκαθάριση και νέα έναρξη. Η εκκαθάριση αφορά τον χρόνο και το πεδίο εμπειρίας, όχι τις ψυχές. Καμία ψυχή δεν καταστρέφεται. Καμία εμπειρία δεν χάνεται ως πληροφορία. Αυτό που μεταφέρεται δεν είναι ενοχή ή τιμωρία, αλλά καθαρή γνώση επιλογής.

Η χάρη υπάρχει, αλλά δεν εγγυάται τη νίκη. Η νίκη επιτυγχάνεται μόνο όταν η ευθυγράμμιση διατηρείται μέχρι το τέλος του χρόνου. Και όμως, ακόμη και η απώλεια της νίκης δεν ακυρώνει την τελική αρμονία, η οποία είναι βέβαιη χωρίς εξαναγκασμό.

Το βιβλίο αυτό δεν ζητά πίστη.

Ζητά καθαρή ανάγνωση.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Α΄ – Η Αρχή του Κύκλου

Η αρχή δεν είναι στιγμή μέσα στον χρόνο. Η αρχή είναι κατάσταση.

Πριν από κάθε κύκλο δεν υπάρχει κενό με την έννοια της έλλειψης. Υπάρχει πληρότητα χωρίς διάκριση. Η αρχή του κύκλου είναι εξωτερικά απειροελάχιστη και εσωτερικά άπειρη. Ένα σημείο απόλυτης συμπύκνωσης, όπου δεν υφίσταται ακόμη διάσπαση, ροή ή διαδοχή. Εξωτερικά μοιάζει μικρή. Εσωτερικά περιέχει το σύνολο της πληροφορίας. Δεν υπάρχει κίνηση, γιατί δεν υπάρχει κατεύθυνση. Δεν υπάρχει χρόνος, γιατί δεν υπάρχει ακόμη εμπειρία.

Η αρχική κατάσταση είναι πλήρης αρμονία.

Η μετάβαση προς τη δημιουργία δεν γίνεται από έλλειψη αλλά από δυνατότητα. Η δυνατότητα της εμπειρίας απαιτεί διαφοροποίηση και η διαφοροποίηση απαιτεί χρόνο. Έτσι ο χρόνος γεννιέται όχι ως ανάγκη, αλλά ως εργαλείο.

Η αποσυμπίεση δεν καταστρέφει την ενότητα. Την εκδηλώνει. Όπως το φως περνά από πρίσμα χωρίς να χάνει την ουσία του, έτσι και η ενότητα εκδηλώνεται ως πολλαπλότητα χωρίς να διασπάται.

Ο κύκλος ξεκινά όταν η πληροφορία αποκτά πρόσβαση στην εμπειρία. Εκεί γεννιέται ο χρόνος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Β΄ – Φως και Ψυχή

Η ψυχή δεν είναι συναίσθημα ούτε προϊόν του εγκεφάλου. Η ψυχή είναι φως.

Το φως είναι φορέας πληροφορίας. Δεν καταστρέφεται, δεν διασπάται ουσιαστικά και δεν χάνεται. Αυτό που μπορεί να χαθεί είναι η πρόσβαση.

Η ψυχή δεν γεννιέται μέσα στον χρόνο. Εστιάζεται. Ο εγκέφαλος δεν παράγει την ψυχή, αλλά λειτουργεί ως διεπαφή.

Ο πόνος, η μνήμη και η αίσθηση είναι χαρακτηριστικά της διεπαφής. Δεν ανήκουν στην ψυχή. Το φως δεν πονά, δεν τραυματίζεται, δεν φθείρεται.

Το σκοτάδι δεν είναι αντίπαλη ουσία του φωτός. Είναι απουσία πρόσβασης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Γ΄ – Χρόνος και Εμπειρία

Ο χρόνος δεν είναι απόλυτη πραγματικότητα. Είναι εργαλείο.

Χωρίς χρόνο δεν υπάρχει επιλογή, ευθύνη ή νόημα. Η ψυχή δεν ανήκει στον χρόνο, αλλά συμμετέχει σε αυτόν.

Ο πόνος γεννάται μέσα στον χρόνο και παύει με την παύση του. Δεν ακολουθεί την ψυχή.

Όταν ο κύκλος ολοκληρώνεται, παύει η χρονική διεπαφή. Η πληροφορία παραμένει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Δ΄ – Θεός εκτός Χρόνου

Ο Θεός δεν βρίσκεται μέσα στον χρόνο. Ο χρόνος βρίσκεται μέσα στην ανθρώπινη εμπειρία.

Ο Θεός κατέχει την πλήρη πληροφορία ταυτόχρονα. Δεν μαθαίνει. Δεν αιφνιδιάζεται. Η θεία γνώση δεν αναιρεί την ανθρώπινη ελευθερία, γιατί δεν λειτουργεί στο ίδιο επίπεδο.

Η μη επέμβαση είναι θεία ταπεινότητα. Η σιωπή είναι σεβασμός.

Η προσευχή δεν αλλάζει τον Θεό. Αλλάζει τον άνθρωπο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ε΄ – Σιωπή, Ελευθερία και Ευθύνη

Η σιωπή του Θεού είναι προϋπόθεση ελευθερίας.

Χωρίς σιωπή, η επιλογή θα κατέρρεε σε αναγκαιότητα. Η ευθύνη υπάρχει επειδή η επιλογή δεν είναι προφανής.

Η μη επέμβαση δεν είναι αδιαφορία. Είναι σεβασμός της ελευθερίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΣΤ΄ – Εκτροπή χωρίς Ουσία

Το κακό δεν έχει ουσία. Είναι απώλεια πρόσβασης στο φως.

Η εκτροπή είναι σταδιακή μετατόπιση. Δεν γεννά νέα δύναμη. Περιορίζει το εύρος εμπειρίας.

Η πληροφορία της εκτροπής μεταφέρεται ως γνώση, όχι ως τιμωρία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ζ΄ – Ο Πόνος των Αθώων

Ο πόνος δεν είναι ιδιότητα της ψυχής. Είναι προϊόν του χρόνου και του εγκεφάλου.

Ο πόνος των αθώων δεν είναι τιμωρία ούτε μάθημα της ψυχής. Είναι συνέπεια της συλλογικής εμπειρίας μέσα στον χρόνο.

Ο πόνος παύει με την παύση του χρόνου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Η΄ – Συλλογική Ευθύνη και Συλλογικό Πεδίο

Δεν υπάρχει συλλογική ψυχή. Υπάρχει συλλογικό πεδίο εμπειρίας.

Η συλλογική εκτροπή προκύπτει από αθροιστικές ατομικές επιλογές. Η εκκαθάριση αφορά τον χρόνο, όχι τις ψυχές.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Θ΄ – Τελική Νίκη και Τέλος του Χρόνου

Η τελική νίκη δεν είναι γεγονός μέσα στον χρόνο. Είναι παύση του χρόνου.

Η χάρη καθιστά δυνατή τη νίκη, αλλά δεν την εγγυάται.

Η τελική αρμονία είναι βέβαιη χωρίς εξαναγκασμό.

ΤΑ 10 ΑΞΙΩΜΑΤΑ

Το φως είναι ουσία.

Η πληροφορία δεν καταστρέφεται.

Ο Θεός είναι εκτός χρόνου.
Ο χρόνος είναι εργαλείο εμπειρίας.
Η σιωπή είναι προϋπόθεση ελευθερίας.
Το κακό δεν έχει ουσία.
Ο πόνος είναι χρονικός.
Η χάρη δεν εγγυάται τη νίκη.
Υπάρχει συλλογικό πεδίο χωρίς συλλογική ψυχή.
Η τελική αρμονία είναι βέβαιη χωρίς εξαναγκασμό.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Το φως δεν ζητά να πιστευτεί. Ζητά να αναγνωριστεί.
Η ελευθερία δεν είναι ρίσκο. Είναι νόημα.
Η ύπαρξη δεν ακυρώνεται από τον χρόνο. Ο χρόνος είναι το μέσο ώστε η ύπαρξη να βιωθεί.📜